

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2014/06

Amit tehát láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy nektek is közösségek legyen velünk: a mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal. (1Ján 1,3)

ÖSSZETARTOZÁSUNK NAPJA

„Szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Láncszemek

Összetartozásunk napján elhangzott:

- bibliai gondolatokból, imákból álló meditáció
- láncszemekkel szemléltetett igehirdetés
- három generáció bizonyoságátétele

Igehirdetés vázlata:

Ige: 1János 1,1-4

Gyakran mondjuk, és tapasztaljuk, hogy két emberen áll a vásár.

*Isten **kezdeményezte** a közösség helyre állítását:*

- ami kezdettől fogva volt,
- megjelent az élet – Jézusban
- mi láttuk, tapintottuk.

*Az **apostolok elfogadták** a felkínált közösséget:*

- a mi közösségünk,
- közösség az Atyával és Jézus Krisztussal.

*További közösséget **kezdeményeztek**:*

- ezért hirdetjük nektek is,
- bizonyoságot teszünk róla,
- az örök életet,
- hogy örömünk teljes legyen.

*A felkínált közösséget **elfogadtuk mi is**:*

- hogy nektek is közösségetek legyen,
- közösség velünk,
- és így közösség az Atyával is.

Két emberen áll a vásár.

- **közösséget kezdeményezni a mi feladatunk,**
- a szeretet közösségét továbbadni – öröm!
- legyünk kapcsolatépítő láncszemekké. Ámen.

Püski Lajos

Az elveszett juh

(részlet a meditációból)

(Lk 15, 1-7)

Talán veled is úgy történt,
mint ezzel az okatlan állattal.
Ösztönei nyomán elindult egymaga,
hogy egyedül gyorsabban érjen
a forráshoz,
zavartalanabban legelhessen.
Ám egyszer csak ijedten szimatolt bele
a levegőbe,
nyugtalanul kapkodta fejét,
hangosan bégetni kezdett.
Társakat keresett.
Most már szüksége lett volna rájuk:
hiányzott az akol melege,
és az éjszaka oly sötét volt és hideg.
Talán a farkas is lesben áll.
Talán te is így indultál el,
könnyű szívvel,
egymagad.
Elszakítottál kapcsolatokat,
széttéptél baráti szálakat,
névtelenségbe akartál burkolózni.
Visszautasítottad mások közeledését,
büszke, öntudatos, végre felnőtt
emberként akartál élni.
Függetlenedve emberektől – és Istentől is.
Ám egyszer csak ráébredsz
otthontalanságodra, gyökértelenségedre.
Elvesztél.
A tátongó szakadék szélére kerültél.
Úgy érzed, nincs menekvés.
De figyelj csak!
Léptek közelednek feléd, ismerős léptek.
Valaki szólongatva keres téged.
Figyelj.

Fabiny Tamás

Összetartozásunk napja – 2014

Az év 51 hetében fél 9-es és fél 11-es istentiszteleten vehetünk részt. Sokan az istentisztelet időpontját életritmusukhoz, egyéb programjaikhoz igazítják, és viszonylag ritkán térnek el ettől. Emiatt a különböző istentiszteletre járók leginkább nyáron a gyülekezeti táborban, teaházban vagy templomkerti találkozón találkoznak egymással, csodálkoznak rá arra, hogy milyen régen is látták egymást.

Az utóbbi öt évben április utolsó vasárnapján egy nem hagyományos istentiszteleten vehetünk részt. Ezen a napon emlékeztetjük magunkat évről évre, hogy a két istentisztelet egy közösséget, egy gyülekezetet jelent. Ilyenkor áthangoljuk magunkat, szakítunk a hagyománnyal. A 9-11-ig tartó istentiszteletnek egészen más a rendje. A hagyományos és tábori énekek, a vetítés képsorai segítenek felidézni, mi mindent végzett el Isten, mi mindenért adhatunk hálát életünkben és a gyülekezet életében. Gyakorolhatjuk a szeretetet az egymásra odafigyeléssel, egymás megszólításával a beszélgetések alkalmával. Ekkor együtt **magasztalhatjuk** az Urat.

Sokat épülhetünk bizonyoságtevőink által. Idén a Győri házaspár, Koroknai Éva és Mészáros Mercédesz mesélt arról, mit jelent számára a gyülekezet. Mindannyiuk vallomásában közös volt, hogy a gyülekezet többet jelent számukra, mint a vasárnapi istentiszteleteken való részvétel.

Közösséget találtak itt, melynek alapja a Jézus Krisztusba vetett hit. A kiscsoportok, melyeknek tagjai, lehetőséget biztosítanak egymás jobb megismerésére, a szeretet különféle megnyilvánulásaira, egymás

számontartására, de a kötetlen alkalmak legalább annyira fontosak. Mindig meghatározó és erősítő pillanat számomra, amikor hallgatom, Isten hogyan munkálkodik más-más ember életében. Jézus Krisztus **tanítványaként** fontos, hogy tudjuk egymást bátorítani, és hogy elköteleztettek tudjunk lenni a szolgálatban.

Istentisztelet nem telhet el anélkül, hogy az **evangélium** meg ne szólalna.

Ezen az alkalmon az elveszett dolgok megtalálása került fókuszba.

Az elveszett juh, az elveszett drachma és a tékozló fiú példázatain keresztül Jézus értünk lehajló kegyelmét érthettük meg újra, az örök életre hívás a királyi menyegző történetén keresztül hangzott el most más megvilágításban.

Az alkalmon sokan sokféleképpen **szolgálhatták** az Urat, ki-ki saját talentuma, elhívása, lehetősége szerint.

A bizonyoságtevők, az igehirdetés és imádság szolgálatán túl örömmel hallgattuk a meditáció gondolatait, követtük a képeket valamint az énekek szövegét a kivetítőn. Köszönjük a technikai segítséget, a zenekar és kántorunk szolgálatát, a könyvterjesztést és a könyvtári kölcsönzés lehetőségét, a sok finom süteményt, üdítőt, az asztalok előkészítését és a rendrakást, a testvéri beszélgetéseket és a gyermekmunkások munkáját.

Világunkban sok mindent természetesnek veszünk, de itt talán észrevehettük mennyi mindenkinek volt itt feladata azért, hogy ez az alkalom ilyen szépen, rendben lezajlott.

Gutiné Matos Beáta

Mészáros Mercédesz vallomása

Ezt a kérdést kaptam: „Mit jelent neked a gyülekezet?”. Nagyon nehéz egy ilyen kérdésre válaszolni. Hasonlót éreztem, mint amikor az egyik kedves ifistársam, Vekardi János megkérdezte tőlem: „Te miért jársz ifire?”. Nagyon szégyelltem magam, hogy erre nem tudtam válaszolni. Itt vannak ugyan a barátaim, de nem pusztán azért vagyok itt, hogy ne unatkozzam.

Kezdem az elejével, azzal, amikor először voltam ifin. Amikor gimnáziumba kerültem, megismerkedtem egy lánnyal, aki nagyon jó barátnőm lett. Egyszer átmentem hozzá, de ő azt mondta, hogy csak 4-ig maradhatok, mert ő megy ifire. Én persze kinevettem, hogy templomba jár, de megkérdezte tőlem, hogy van-e kedvem vele menni. Gondoltam, hát miért is ne? Így elmentem abba a bizonyos Otniél ifibe.

Tisztán emlékszem rá, még arra is, hogy ki mit viselt, és hogy ki hol ült. Aznap volt az ifivezetőnk, Bertha Zoli születésnapja, a maradék tortát én vihettem haza. Az apukám azt mondta, hogy ha legközelebb is sütit hozok haza, muszáj máskor is mennem. Másnap elmentem életem első

istentiszteletére. Hogy őszinte legyek, nem emlékszem rá, mi volt aznap az Ige, mert végig az járt a fejemben, hogy „Na-hát, egy templomban vagyok! Micsoda belmagasság! És vajon milyen madár lehet a szószék felett?” De számomra pont ettől lett emlékezetes.

Elkezdtem járni ifikre és istentiszteletekre, és jöttek a kérdések, hogy „Na, és mikor konfirmálsz?”. Én nagyon féltem ettől az egésztől, és nem is voltam biztos abban, hogy ezt akarom. A másik ifivezetőmmel, Hodossi Nórival beszélgettem, és azt mondta, hogy lehet, hogy a konfirmáció előkészítő alatt fog a hitem megerősödni. És igaza volt.

A konfirmáció és a keresztelés számomra olyan dolog, amit még most, egy év után sem tudok felfogni, hogy ez történt velem. Legszívesebben mindenkit elhurcolnék ide, hogy érezze ugyanazt, amit én akkor. Ha valaki azt mondaná, eljön a gyülekezetbe, ha megeszem öt rántott húst, én megenném, és nem csak azért, mert annyira szeretem.

És végül itt a kérdés: Mit jelent nekem a gyülekezet? A rengeteg embert, akit itt megismertem, a barátaimat, a szerelmemet, a gondolkodásmódomat, ahogyan megváltozott, a személyiségemet, ahogyan fejlődött és Istent. És amikor az osztálytársaim furcsán néznek rám a hitem miatt, csak azt mondom: De hát mi ugyanolyan emberek vagyunk, mint ti – én mégis érzem, hogy egy kicsit mások vagyunk. Örülök annak, hogy ide tartozhatom.

Mészáros Mercédesz, Otniél ifi

Győri János és feleségének vallomása

Megtiszteltetésként ért Tiszteletes Úr felkérése, hogy az idei gyülekezeti ÖSZSZETARTOZÁSUNK NAPJÁN szóljak néhány szót arról, hogy mit jelent számomra a gyülekezet. Mivel nem vagyok a szavak embere, kis izgalommal teszek eleget a felkérésnek.

Egy kicsi, kb. 250 fős településen születtem és nőttem fel nagyon szerető családban, harmadik, késői gyereként. Én nem csak a nagymamámtól hallottam és tanultam meg a miatyánkot, hanem a szüleimtől is. Édesapám a napot legtöbbször bibliaolvasással, hangos imádkozással kezdte. A helyi kis református közösség gondnokaként – amikor a helyzet úgy kívánta, fiókgyülekezet lévén, a szomszéd faluból járt a lelkész hozzánk – „igemagyarázattal” is szolgált a gyülekezetben. Hasonlóan, édesanyám is hitben élt. Így számomra természetes volt, hogy rendszeresen járjak templomba, és konfirmáljak.

Érettségi után Debrecenben kezdtem dolgozni, és a munkahelyemen megismerkedtem férjemmel, házasságot kötöttünk. Ezt követően, sajnos egy darabig nem jártam, nem jártunk templomba. De fontosnak tartottuk, hogy gyermekeinket már itt, ebben a templomban keresztelje meg Kormos nagytiszteletű úr és itt konfirmáljanak, a fiatalabb lányunk már Judit néninél.

Mi, szülők is egyre gyakrabban, majd rendszeresen jártunk, járunk ebbe a gyülekezetbe. Ismét a helyemre, helyünkre kerültünk. Időközben elköltöztünk a közelből, de mi itt maradtunk. Második

otthonunkká vált a gyülekezet, amely olyan közösséget jelent számunkra, ahol egész családunkat befogadták és szeretik. Ahol barátokra leltünk, ahol egy nyelvet beszél mindenki, értik egymást az emberek, annak ellenére, hogy ez a gyülekezet sem tökéletes, de igazi közösség.

Mi a fél 11-es istentiszteletre járunk leggyakrabban, így lehet olyan testvérünk, akit nem ismerünk, vagy a nevét nem tudjuk. De nagyon fontos, hogy mindnyájan Krisztushoz tartozunk, azonos az utunk, a célunk.

A keddi női bibliakör tagjaival már sok éve tudjuk együtt, összetartozva dicsérni és magasztalni az Urat.

Több alkalommal „táboroztam” már én is, amely testi-lelki felüdülést jelentett számomra, így ha Isten is megsegít, az idén is szeretnék menni.

Egyre inkább bekapcsolódva a gyülekezet életébe szolgálati lehetőséget is kaptam, úrvacsoraosztás, valamint szeretetvendégségek alkalmával segítség, és a férjemmel több éve közösen szervezett kirándulások. Több alkalommal a Budapesten élő lányunk is besegít idegenvezetőként a főváros nevezetességeinek megismerésébe, így volt ez már az idén is néhány hete. Nagyon sok ajándékot kaptunk gyülekezetünkötől. Megtapasztalhattuk elsősorban Isten megtartó kegyelmét a férjem felgyógyulása során, de a testvérek együttérzését, aggodását is.

Ajándék volt számunkra az a lehetőség, hogy mindkét gyermekünk a Refiben érettségizhetett. A fiatalabb lányunk a

Győri János és feleségének vallomása

teológián tanult tovább. Hiszem, hogy a pályaválasztásához itt, ebben a gyülekezetben kapta meg Lajos bácsitól és Judit nénitől az indíttatást, a példát. Több éve az Urat szolgálják lelkészként, férjével együtt, két falusi gyülekezetben. Esküvőjük alkalmával is (ami szintén ebben a templomban volt) megtapasztalhattuk a gyülekezet összetartó erejét, szeretetét. Ajándék az is, hogy az Úr mindenhez ad erőt és egészséget, ezért hála és dicséret illesse.

Győri Jánosné

Balmazújvároson, régi református családban születtem. Felmenőim templomba járó, az egyházat segítő emberek voltak. Ezt mutatja az is, hogy az újvárosi központi református templomban a szószékkel szemben jelenleg is megvan az ún. Győri-pad, nagyszüleim adományaként.

Számomra is természetes volt, hogy minden vasárnap templomba menjek az ifire, hittanra járjak és konfirmáljak.

Debrecenbe költözve a Mester utcai gyülekezet körzetébe kerültünk, így odajártunk vasárnaponként.

Házasságkötésem után a Bolyai utcai templomhoz tartoztunk, amely akkor épült.

Majd az új lelkészházaspár megismerése után egyre szorosabb lett a kapcsolatunk a gyülekezettel.

Ez azt is jelentette, hogy felszabadultabban közeledtünk, és különböző feladatokat, szolgálati lehetőségeket is kaptunk.

Így a megalakult vegyes karba én is felvétel nyertem, ahova nagyon szívesen jártam. Itt, a nagyon jó hangulatú próbákon újabb ismeretségekre tettem szert.

A gyülekezettel való kapcsolatomat megerősíti, hogy a harmadik hatéves ciklusban vagyok presbiter, és ami feladat ezzel jár, azt nagy szeretettel végzem.

Így például a fél 11-es istentisztelet előtt a templomajtóban fogadom az érkezőket. Segítek szállítási feladatok ellátásában, és egyéb alkalmi feladatok végzését is szívesen vállalom.

Részt veszek a Református Egyház Presbiteri Szövetségének munkájában küldötként.

Évek óta – mint a szervezési bizottság tagja – szervezem, szervezzük a gyülekezeti kirándulásokat, országon belülre és külföldre is. A visszajelzések igazolják a gyülekezet összetartozását, hogy jó a csapatszellem az utazók között, és még haza sem érkezünk, már érdeklődnek, hogy mikor és hova lesz a következő kirándulás. Megtapasztaltam azt is, hogy súlyos balesetem idején lelkészeink és a gyülekezet tagjai mennyire együttérzőek voltak és felém irányuló szeretetük igen sokat segített felgyógyulásomban. Örülök, hogy ezt az érzést ebben a gyülekezetben élhettem át. Ezért is végzem a rám bízott feladatokat nagy alázattal, Isten dicsőségére.

A templom bővítését és az itt folyó munkák eredményét nagy örömmel fogadtam, illetve megtapasztalom folyamatosan, és mindezek azt bizonyítják, hogy a gyülekezet vezetése hozzáértő, jó kezekben van. Röviden összefoglalva: számomra ez a gyülekezet egy olyan közösség, ahol nagyon jól érzem magam a családommal együtt, és még szeretnék nagyon sokáig aktív, szolgáló tagja maradni, Isten dicsőségére!

Győri János

Áldás, békesség! Isten áldjon benneteket, Testvéreim! Ezek a szavak számomra nemrég még ismeretlenek voltak.

Életem 54. évéig nem kerültem kapcsolatba

olyan emberrel, aki Istenről, Jézusról, vallásról, igaz hitről, keresztyén közösségről beszélt volna.

Voltam példás kisdobos és úttörő, és a kapitalizmus és az Isten gondolata is félelemmel töltött el, bár hiteleset egyikről sem tudtam.

Világra hoztam három csodálatos gyermeket és boldog voltam, mert ők voltak az életem célja.

Bizony voltak nehéz pillanatok is az életemben, de a mai eszemmel azt tudom mondani: köszönöm, Atyám, hogy melletttem voltál és segítettél, hogy újra és újra meg tudjak újulni. Pedig akkor még azt hittem, téled félni kell.

Nagyszüleim szeretete, életbölcssége és szolgálata az emberek között a mai napig meghatározó számomra. Ők már eltávoztak az élők sorából, gyerekeim felnőttek és az otthontól távol keresték boldogulásukat. Ekkor úgy éreztem, nincs tovább célom, hiszen nincs kiért.

Hosszú évekig álmaimban visszatérő kép volt a következő: egy épületből sokan jönnek ki, és én köztük vagyok, és ez jó érzés. Akkor még azt hittem, hogy ez egy gyártelep lesz.

2008-ban Debrecenben kezdtem dolgozni. A boltban több gyülekezetből és felekezetből való emberrel találkoztam. Úgy éreztem, ilyen emberekkel szívesen találkoznék. De csak egy házaspár volt, aki

egy konkrét helyre hívta fel a figyelmemet. 2011 őszén a postaládámban találtam egy meghívót. És lám, erről beszélt a házaspár is.

Félve léptem be, de kíváncsi voltam. Ott egy olyan melegszívű házaspárral találkoztam, akiket azonnal a szívembe zártam. Éreztem, megtaláltam, amit kerestem, bár még nem tudom, mi az.

A Bibliaiskolában Lajos bácsi vonatos példája rávezetett, nem elég jónak lenni, de a megfelelő irányt kell választani.

És erősödött az érzés. „Isten szeretet.”

Így jött el 2012. április 1., amikor testvéremmel bizonyosságot tehettem a gyülekezet előtt. Sok-sok kérdés volt még: hogy tanulom meg a zsoltárokat, a mások által már ismert szokásokat? A Jóisten és Lajos bácsi nyugodtsága türelemre intett.

Nyáron már alig vártam a tábor. Az az összetartozás, a szeretetnek akkora kisu-gárgása óriási erőt adott abbeli hitemben, hogy a legjobb helyen vagyok. Utoljára a nagyszüleim közelében éreztem a szeretet ekkora erejét.

Ősztől természetesen bibliakör, ami a fáradt nap után felüdülés, és új ismeretek, és olyan emberek társasága, akikre mindig vágytam.

És újra nyár és nagytábor, ahová barátnőm és leánya is eljött, lelki gyógyulást remélve, amit meg is kapott a csoporttársaktól és a tábortól. Így a szilvesztert is örömmel velünk töltötte itt az Átriumban.

És ahogy a László házaspár idejövetelemkor megajándékozott az első Bibliámmal, így én is követtem a példájukat, és én is megajándékoztam a barátnőmet.

A bibliakör, a vasárnapi istentisztelet, a könyvtár és minden együtt töltött alkalom segít abban, hogy ismereteim bővüljenek.

De van, ami ennél is többet jelent számomra. Az Ige, mellyel Isten az Ő egyházába hív minket, hogy vállaljuk a követés következményeit, és átéljük annak örömeit. Munkatársaivá tesz az emberek közti szolgálatban.

Úgy szoktam mondani, én még bölcsődés vagyok ezen az úton, még sokat kell tanulnom, hogy felnőtté váljak. Minden reggel elolvasom az aznapi igeszakaszt, vagy meghallgatom a 6:20-as igehirdetést a 94,4-en. Csodaként élek meg minden napot, mióta az Úr idevezetett hozzátok. Az ő mérhetetlen szeretetét, türelmét és gondoskodását minden nap megélni, számomra csoda.

Legyen istentisztelet, teaház, bibliakör, filmklub, minden alkalmat megragadok, hogy veletek lehessenek. Amikor ide készülök, olyan izgalommal tölt el, mint mikor az ember ajándékot kap. Látom a mosolygós arcokat, ahogy közeledek, és hangzik: áldás, békesség! Belépve nemrég született apróságok és örömmel telt szüleik, nagyobb fiatalok, és kicsit idősebbek, ma már sok-sok ismerős arc és öröm, hogy újra együtt lehetünk. Ez a mérhetetlen szeretet, ami belőletek árad, jelenti számomra, hogy megérkeztem. Most már itthon vagyok köztetek.

Köszönöm Istenem, hogy értékes embereket adtál mellém, és mindannyiukkal csodálatos terved van! Kérlek, segíts, hogy támogassam őket, és mellettük álljak a Tőled kapott céljaik elérésében! Bocsásd meg, amikor elcsüggesztettem, vagy megsértettem őket! Kérlek, tegyél minket olyan csapattá, akik mindig kitartanak egymás mellett, és egységben csodálatos dolgokat érnek el a Te dicsőségedre! Az Úr Jézus nevében kérlek. Ámen.

Koroknai Éva

Bereczki Jánosné Marika éveken át végezte férjével, Jánossal együtt hűségesen munkáját templomunkban és gyülekezeti házunkban. Keze, kezük munkája nyomán mindig, minden ragyogott, időben elő volt készítve. Mindig számíthattunk pontosságukra, segítő-készségekre.

Jánostól – életéért hálát adva – november elején búcsúztunk. Egyedül maradván már kicsit sok volt Marikának a feladat, ezért utóbb, azt megosztva próbálta végezni egy munkatárssal.

Április végén az „Összetartozásunk napján” köszöntöttük Marikát 60. születésnapján.

Marika nem csak azt végezte el, ami a feladata volt, hanem azon túl is vállalt szolgálatokat. Bizonyára azért, mert Dávid királlyal együtt ő is úgy gondolta és vallotta, hogy: „Mivel szeretetet érzek Istenem háza iránt, adok Istenem házára azon felül, amit szereztem a szent házra.” (1Krón 29,3)

Szolgálatát –13 év sok kedves, közös élménye után – május közepéig tudta vállalni.

Hálát adunk az Úr iránti szeretetben közösen végzett minden szolgálataért. Kívánjuk, hogy Urunk adjon még erőt és sok örömet számára a gyülekezetben, gyermekei és unokái körében!

Püski Lajos

Kedves Gyülekezet, kedves Testvérek!

Először is Istené a dicsőség és a hála mindenért.

Hátalt szívvel köszönöm Istennek az elmúlt 13 évben kapott végtelen kegyelmet, szeretetet és áldást.

A sok erőt, amelyet a feladat elvégzéséhez és a szolgálathoz adott, és amely által templomunk, gyülekeztünk szépült és hitünk épült.

Köszönöm lelkészeinknek, Lajosnak és Juditkának azt a sok lelki segítséget, amelyet a betegségek és próbák alatt nyújtottak, akikhez fordulhattam gondjaimmal. Nekik köszönhetjük a megtérésünket és a gyülekezethez tartozásunkat.

Bocsánatot kérek mindenkitől, ha valakit megbántottam, vagy nem úgy cselekedtem, ahogyan azt Isten elvárja gyermekeitől.

Számomra nagyon fontos, hogy köszönetet mondjak a testvéreknek azért a sok szeretetért, imádságért és segítségért, amelyben részesítettek bennünket.

Végtelen hálával tartozom Istennek, hogy megadta számunkra ezt a közösséget, ezt a gyülekezetet, és azt, hogy mindezt megélhessük.

Köszönöm a kismamáknak és az ifiseknek azt a sok szeretetet és örömet, amelyet tőlük kaptunk.

Azért írtam többes számban, mert ezt a 13 évet majdnem végig Jánossal, elhunyt férjemmel együtt végeztük.

Nagyon köszönöm a gyülekezetnek a János felé irányuló végtelen szeretetet és megértést.

Amikor már nem tudott beszélni a betegsége miatt, így fogadták el.

Ezzel együtt szolgált és végezte a feladatokat.

Köszönöm lelkészeinknek, és azoknak a testvéreknek, akik az elején átsegítették a megváltozott életminőséghez való alkalmazkodásban.

Istené a dicsőség és a hála, hogy abban az állapotban is békessége lett, mert voltak, akik leültek mellé, és beszélgettek vele, igaz ő a válaszokat leírta.

Igaz hittel hitt Istenben, így volt békessége.

Isten megajándékozta őt kegyelmével, szeretetével és erőt adott neki a betegség elviselésében.

Jóbbal vallotta, ha „Istentől a jót elfogadjuk, a rosszat is el kell fogadni.”

Köszönöm a gyülekezetnek a búcsúztatón való részvételt és az őszinte együttérzést. Most, amikor családi okok miatt letettem ezeket a feladatokat, kérem Istent, hogy adjon számomra békességet, türelmet, sok erőt és szeretetet.

Szeretném még hűségesebben követni Őt, és a tőlem telhető módon neki szolgálni. Isten áldása legyen mindnyájunkkal!

Bereczki Jánosné Marika

Kirándulás Budapestre

„A harcot, amelyet őseink vívtak,
békévé oldja az emlékezés
s rendezni végre közös dolgainkat,
ez a mi munkánk; és nem is kevés.”

(József Attila: A Dunánál)

Örömmel fogadtuk a budapesti kirándulás tervét, amit Győri János és a szervező bizottság készített elő.

A terv 2014. április 9-én valósult meg. A 31 fős csoport imádságos szívvel indult az útra vonattal.

A Nyugati Pályaudvaron dr. Győri Judit várt bennünket, aki egész nap velünk volt, és kiválóan vezette a csoportot.

Az állomástól sétálva a felújított Kossuth térre érkeztünk.

A tavaszi napsugár fényében ragyogott a felújított Országház.

A csoport úgy hallgatta az ismertetést, hogy közben a Parlament előtt II. Rákóczi Ferenc fejedelem és Kossuth Lajos kormányzó szobrát az országzászlóval – mellette a díszörséggel – együtt láhattuk. Innen, a most hazatért római kori kincsek (Seuso) megtekintése után, József Attila szobrához vezetett az út.

A csoport úgy emlékezett a költőre, hogy „A Dunánál” c. költeményből részleteket hallgatott meg.

A felújított Pesti Vigadónak és a Magyar Művészeti Akadémia székhelyének meg-

tekintése után Józsa Judit kerámiaszobrász galériája volt a következő állomás, ahol a csodálatos gyűjtemény tulajdonosa tartott részletes tárlatvezetést.

A kerámiaszobrok gazdag anyagából kiemelhetjük a költők múzsáit, a nagy magyar asszonyokat, a magyar táncmű-

vészet alakjait meglevenítő alkotásokat.

Az erdélyi és családi emlékeket tartalmazó galéria tulajdonosának, a kalokagáthia (szép, igaz, jó) mesterének megköszöntük a szíves bemutatást.

Ajándékozások, beszélgetések és emléktárgyak vásárlása után szép élményekkel gazdagodva vetünk búcsút a művésznőtől.

Ezután a közös ebéd az ELTE Trefort-kerti Aula éttermében volt, majd a Zwack Múzeum megtekintése következett, ahol vetített képek és kiállított tárgyakon keresztül – szakvezetés mellett – megismerkedtünk a „gyógyszergyárnak” számító unikumgyár 1790-től – a pártállam négy évtizedét leszámítva – a Zwack-család birtokában működő világhírű intézménnyel.

Isten nemzetet és kulturális értékeket őrző kegyelmét lépésről lépésre megtapasztaltuk, érte hálát adtunk.

A szervezőknek és Győri Juditnak itt is köszönetet mondunk.

Dr. Ötvös Lászlóné

Az elveszett drachma

részlet a meditációból

A tékozló fiú magába szállhat,
és lerongyolódva bár, megtört lelkét cipelve
haza tud indulni.

Az elveszett juh legalább bégetni tud,
hosszan és panaszosan.
De én olyan vagyok, mint egy elgurult
drahma,

vacak pénzdarab.

Lapulok, rejtőzöm valahol.

Emberek rám taposnak,
olykor belém is rúgnak,
ám mire csörrenve felsikoltok,
már messzire járnak.

Hangomat nem hallják meg.

Por és piszok rakódik rám,
egyre kopottabb leszek.

Ám mintha most valaki takarítani kezdene.
Közben azt mondogatja, hogy az egy drachma,
az apró fillér is érték.

Sőt, őneki most éppen ez hiányzik.

Nagytakarításba kezd értem,
felforgatja a lakást,
hogy engem megtaláljon.

Utánam jön
a legeldugottabb zugba is.

Igaz, hogy a takarítás közben a legnagyobb
felfordulás,
a viharos seprés sok mindent elsodor.

De éppen ekkor, a legnagyobb zűrzavarban
Valaki rám talál.

Lehajol értem, tenyerébe vesz.

Azt mondja:

itt vagy hát.

Milyen jó.

Szép vagy és értékes.

Nagyon vigyázni fogok rád.

Többé nem kallódsz el soha.

Fabinyi Tamás

Refisz kupa

Május 31-én hagyományosan Kecskeméten rendezték meg az országos Refisz kupát. Gyülekezetünk ifjúsági csapata öt győzelem mellett egy döntetlent és egy vereséget ért el, így a 19 csapat közül végül bronzérmet és kupát hozhatott haza.

A csapat tagjai: álló sor: Bánki Kristóf, Balajthy András, Bertha Zoltán, Kun Zoltán; guggolnak: Bánki andrás, Sári Szabolcs, Mózes Márk

(Részlet a meditációból)

Jöjj, Uram Jézus szolgál keresésére!

Jöjj, jó pásztor, elkóborolt és elfáradt bárányod keresésére!

Jöjj, Szentegyház Jegyese, az elveszett drachma keresésére!

Jöjj, irgalmas Atya, fogadni a tékozló fiút, aki visszatér!

Jöjj, ne vesszővel, hanem szeretetben és lelki édességgel!

Jöjj, hát Uram, mert egyedül neked van hatalmad visszahívni az elkóborolt bárányt, megtalálni az elveszett drachmát, megbocsátani a tékozló fiúnak!

Jöjj, hogy üdvösség teremjen itt a földön, és öröm a mennyben!

Hajlíts engem magadhoz, és add meg nekem az igaz és tökéletes bűnbánattartást, hogy az angyalok öröme lehessenek, ó, Uram, üdvösségem Istene! Ámen.

Szász Ludolf imája

„Vizet árasztok a szomszjas földre, patakokat a szárazra. Lelkemet árasztom utódaidra, áldásomat sarjadékaidra.” (Ézs 44, 3)

Hírek

- ♦ **Templomkerti találkozó** lesz június 22-én délután 4 órától.
- ♦ **Sátrazós ifis évszáró** lesz június 27-én este és éjszaka.
- ♦ **Vakációs gyermekhét** lesz iskolás korúaknak magyar, angol és német nyelvű csoportokban június 30 és július 4 között hétköznapi délelőttiként.
- ♦ **Gyülekezeti táborunk** július 7-13 között lesz.

Információ

Gyülekezeti honlapunk címe, melyen a *Szívárvány* is megtalálható:

www.refnagyerdo.hu

E-mail: refnagyerdo@gmail.com

Kórházlelkészek:

Kenézy Kórház – 511-777/1943

Klinika – 319-057

Európa Rádió – 94,4 MHz

Imádkozzunk...

- ♦ testi, lelki felüdülésért,
- ♦ úton levőkért,
- ♦ vizsgázókért.

(Részlet a meditációból)

Tékozló fiú, aki ott vagy a mennyben,
fiú, akit megmentett a bizalom,
aki ezer meg ezer tékozlónak
vagy példaképe,
fiatalember, akit megborzasztott
a messzeség, a bűn üressége,
a szülői ház fájó hiánya,
segíts,
hogyan ebben a félelmetes éjszakában
tudjak imádkozni a tékozló szülőkért,
akiknek az a bűnük,
hogyan kiforgatják Jézus példabeszédét,
kitörlik lelkükből az örök Atya képét.
Szüntelenül imádkozom
a tékozló fiú bátyjának megtéréséért.
Folyton a fülemben cseng
a rettenetes figyelmeztetés:
„Az első felébredt bűnéből.
És a második mikor riad fel –
az erényességéből?

Helder Camara

Szívárvány –

a Debrecen-Nagyterdei Református Egyházközség hírlevele
4032 Debrecen, Bolyai u. 25.

Felelős kiadó: Püski Lajos

Nyomda: Litográfia

22. évfolyam 6. szám

Egyházközségünk számlaszáma:

Gyülekezeti honlapunk címe:

Egyházközség hírlevele

Telefon: (52) 410-811

Tördelés: Bene Lászlóné

Készült 400 példányban

Megjelenik havonta

11738008-20012917

www.refnagyerdo.hu